

νοτάτων καὶ ἔγκαρδίων σχέσεων καὶ αἰσθημάτων, ἐὰν τὸ θῦμα εἴνε νέον καὶ οὐδεμίαν ἔχει γνῶσιν τῶν ὅγμάτων τοῦ βίου, ἐὰν τὸ μὲν παρελθὸν αὐτοῦ ἦτο μεστὸν χαρᾶς καὶ κινήσεως, πλούτου καὶ ἐνεργείας, τὸ δὲ παρὸν εἴνε σιωπηλὸν καὶ σκυθρωπόν, τότε τὸ αἰσθημα τοῦτο τῆς ἐρημίας καὶ τοῦ κενοῦ δυνατὸν νὰ γεννήσῃ τὸν ἀπελπισμόν. Ἀλλὰ ἀς μὴ δεινώνωμεν ὑπέρ τὸ μέτρον τὰ πράγματα, ἀς μὴ πολλαπλασιάζωμεν τὰς ἀπαισίας περιπτώσεις, ἀς λάβωμεν τὴν συνηθεστάτην καὶ κοινοτάτην ὑπόθεσιν τῆς ἀλλαγῆς καταστάσεως. Τολμῶ εἰπεῖν ὅτι τὸ αἰσθημα τῆς ἐλεύθερώσεως ὅπερ οἰσθανόμεθα μεταξὺ τοῦ παρελθόντος βίου λήξαντος ἥδη, καὶ τοῦ μέλλοντος δύστις ἀκόμη δὲν ἥρχισε, παρέχει εἰς τὴν ψυχὴν ἀνάπτωσιν τινα στιγμιαίαν, ἡτις, διολογῶ, δὲν ἀμοιρεῖ μὲν θλίψεως, ἀλλ' οὐδὲ θελγήτρου τινός, ἀν μάλιστα προστεθῇ καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἡ ἀμέσως ἐπερχομένη· σήμερον ίσως εἴμαι ἀκόμη ἐλεύθερος καὶ μόνον εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἀνήκω. Δύναμαι νὰ εἴπω εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐλεύθερως νὰ ἐκλέξῃ τοὺς δεσμούς εἴτε τοὺς μέλλοντας εἴτε τοὺς παρελθόντας. Ἀλλ' αὔριον εὐθὺς ὡς κρούσω τὴν θύραν οικίας τινός, ὡς ἐγγίσω ἀνθρώπου τινός τὴν χείρα, ἀπ' ἐκείνης εὐθὺς τῆς ὥρας δὲν εἴμαι πλέον ἐλεύθερος, τὰ συμφέροντά μου συνδέονται

πρὸς ἄλλα συμφέροντα· καθήκοντα, σχέσεις, συμπάθειαι, ἀντιπάθειαι, σφάλματα, παρανόσεις, ἔξηγήσεις, πάντες οἱ δεσμοί, πᾶσαι αἱ ὑποχρεώσεις θὰ ἐπαναληφθῶσιν ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ· πάθη ἀνύπαρκτα ἔτι θὰ γεννηθῶσιν ἐν ἐμοί, καὶ κατὰ μικρὸν ἡ πόλις αὕτη, τὸ χωρίον τοῦτο, ἡ φύσις αὕτη θὰ ἐμψυχωθῇ καὶ θὰ συνδέσῃ τὴν ὑπαρξίαν αὐτῆς πρὸς τὴν ψυχήν μου· θὰ κλαύσω ἐνταῦθα, θὰ ἀγαπήσω, θὰ μισήσω, θὰ εἰδοκιμήσω, θὰ ἀποτύχω, ίσως θὰ βελτιώθω, ίσως θὰ τραπῶ ἐπὶ τὰ χείρα· δοκιμασίαι ἄγνωστοι με ἀναμένουσι, ίσως θὰ ἐγκαταλίπω μετὰ σπαραγμῶν καρδίας τὸν τόπον τοῦτον, εἰς δὲν ἀποθέσαι· θὰ ζήσω μετ' ἀδιαφορίας, ίσως τέλος τὸ ἔδαφος τοῦτο ὅπερ οὐδέποτε δι πούς μου ἐπάτησε θὰ γίνη ἡ ὑστάτη μου πατρίς! Τὸ αἰσθημα τοῦτο τοῦ ἀγνώστου, ἡ προσδοκία αὕτη τοῦ μέλλοντος, ἡ μετέωρος αὕτη κατάστασις, μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, μεταξὺ ἀγαθῶν καὶ δεινῶν ἐξ ίσου μυστηριωδῶν, μεταδίδει εἰς τὴν ψυχὴν ποιόν τινα τρόμον, περὶ οὐ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἴνε τοσοῦτον εὐάρεστος δύσον εἴνε πικρὸς καὶ ταραχώδης.

[Paul Janet: Philosophie du bonheur]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

[Συνέχεια· ίδε σελ. 762.]

Μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς γραφῆς τῶν διασήμων ἀνδρῶν εἰς τὴν τῶν κοινῶν θυητῶν ἐκπλησσόμεθα βλέποντες, ὅτι ἡ ἀπόστασις ἡ χωρὶς ζουσα αὐτοὺς συνίσταται καὶ ἐνταῦθα εἰς πολλὰς περιστάσεις εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς, διακεκριμένου καὶ σαφοῦς χαρακτῆρος. Καὶ δὲν εἴνε μὲν σπάνιοι οἱ ἀνθρώποι οἱ εὐάρεστοι εἰς τὰς συνκακοτροφάς, οἱ ἐπιμελεῖς καὶ ἐπιτήδειοι ἔμποροι, οἱ καλοὶ πατέρες τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ἔρασμιαι δεσποινίδες καὶ οἱ εὐφυεῖς νέοι, ἀλλ' ἀπαντεῖς οὗτοι δὲν εἴνε κατ' ἀνάγκην καὶ χαρακτῆρες καθ' ἔχουσι διακεκριμένοι, σημαντικοί πνευματικῶς, ἡ σημαντικαὶ καὶ πρωτότυποι προσωπικότητες, ἔνεκα τούτου δὲ καὶ ἡ γραφὴ αὐτῶν δὲν εἴνε χαρακτηριστική. Εἰ τούτου δὲ

προέρχεται καὶ ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων ἐκείνων, οἵτινες ἐπιδεικνύοντες γραφήν τινα γνωστοῦ προσώπου ἢ οἰκείου καὶ συγγενοῦς εἰς τινα γραφολόγον, προσδοκῶσιν γ' ἀκούσωσι παρ' αὐτοῦ πάραυτα καὶ ἴδωσι πρὸ αὐτῶν ζῶσαν τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου περὶ οὐ ἐρωτῶσι. Ἐνῷ δὲ αἱ ἀρεταὶ ἡ κακία τοῦ περὶ οὐ διάρρησης προσώπου εἴνε ὡς ἐπὶ τὸ ποιὸν ὅλως ἀσήμαντοι, γνωσταὶ δὲ μόνον ἐν τῷ κύκλῳ τῶν στενῶν φίλων καὶ οἰκείων, ὁ γραφολόγος σχεδιαγραφεῖ ἀμυδρὰν μόνον εἰκόνα μετρίου τινός καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξὺ δύο τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουσι πολλαὶ καὶ διάφοροι βαθμίδες, κατειλημμέναι πᾶσαι ὑπὸ ἀξίων ἀντιπροσώπων. Οὐδεὶς εἴνε ὅλως διολους ἀσημος· καὶ ἂν δὲ ὑπῆρχε τοιοῦτος τις, ἡ γραφὴ αὐτοῦ ἔνεκα τούτου ἥθελεν εἶναι λίαν ἐνδιαφέρων τύπος τῆς σπανίας ταύτης τάξεως τῶν ἀνθρώπων.

Λαβόμεν λοιπὸν ὅλιγας τενὸς γραφὰς καὶ ἐξετάσωμεν αὐτὰς.

Σε παραπάνω γραφει μη σφυράστε την

Πάντως ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε λογίου ἀνδρός.
Ἐχει τὸ σύντοικον τὸ ιδιορύθμον ἐντελῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐγένες καὶ ἀριστοκρατικόν. Ὁ γράφων διατελεῖ εἰς εὐάρεστον οἰκονομικῶς κατάστασιν· ἔνεκα τούτου δὲ ἡ γραφὴ αὐτοῦ εἶνε ἡρεμος, φατ-δρὰ καὶ ἐνέχει πολὺ τὸ ἀνεξάρτητον. Ἐν γένει δὲ ὁ γράψας τὸ ἀνωτέρω, καίπερ φαινόμενος ὡς ἀνθρώπος ιδιορύθμων ὅλως ἰδεῶν, δὲν εἶνε ἀσήμαντος. Γράφει καθαρῶς καὶ μεμετρημένως. Τοιούτος λοιπὸν θὰ εἴνε καὶ ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ βίος.

Ο ἀνὴρ οὗτος δὲν εἶνε μικρολόγος· τοῦτο δει-κνύει τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων του· δὲν εἶνε ἀπηλπισμένος· τοῦτο δεικνύει ἡ στερεότης τῆς γραφῆς, ιδίως γραμμάτων τινῶν. Δὲν εἶνε φθονε-ρὸς ἢ κακός, ἀλλ’ ὀλίγον δηκτικός, διότι αἱ μορ-φαὶ τῶν γραμμάτων του δὲν εἶνε λίαν στρογγύ-λαι, ἀλλὰ μᾶλλον προμήκεις καὶ πως γωνιώδεις. Δὲν εἶνε φιλάργυρος, διότι δὲν φείδεται τοῦ χώ-ρου. Ἡ γραφὴ του δὲν περιέχει ματαιοδόξους αὐταρέσκους κορωνίδας, οὔτε φαντασιώδεις καὶ παραδόξους μορφάς, οὐδεικνυούσας ἀτακτονὸνει-ροπόλων καὶ φαντασιώδη ἀνθρωπον πνευματικῶς τε ἢ ὑλικῶς, ἀλλ’ εἶνε ἀπλῆ, ἀναπεπταμένη καὶ ίκανῶς εὐχανάγνωστος· ὁ γράφων εἶνε ἀνεξάρτη-τος, γνωρίζει τὶ θέλει καὶ τὶ πιστεύει, τοῦτο δὲ ἔγγυῶνται ἡμῖν τὰ ἀσύνδετα καὶ μὴ καλλιγρα-φικῶς γεγραμμένα γράμματα. Ἀλλὰ γράμματα συνδέει, ἄλλα γράφει κεχωρισμένα· δύναται ἐπο-μένως νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινὰ ὡς αὐθύναρκτον ἐνότητα, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ συνδέσῃ πολλὰς ἔννοιας λογικῶς. Συνενοὶ λοιπὸν κλίσιν πρὸς τὸ ἰδεῶδες μετὰ κλίσεως πρὸς τὴν πραγματικότητα, θεωρίκην μετὰ πράξεως. Ἐνῷ δὲ ἀρέσκηται καὶ εἰς τὴν ποίησιν, δύναται νὰ διακριθῇ καὶ ἐπὶ πρα-κτικῶν πραγμάτων. Ὅτι δὲν εἶνε ματαιοδόξος τὸ εἰδόμεν ἀνωτέρῳ· Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε καὶ ἡ παχύτης του Σ., ιδίως τὸν ἄνω αὐτοῦ γραμμῶν, σημεῖον θελήσεως ίκανῶς ἐπιμόνου. Δεικνύει ἐπί-σης ὅτι ὁ γράφων ζητεῖ νὰ κυριαρχῇ ἄλλων πνευ-

ματικῶν, καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου ἐν τῇ συμπειρο-ρᾷ του πρὸς ἄλλους καὶ τοῦ ιδιορύθμου του χα-ρακτῆρος δὲν θὰ εἴνε ἵσως εὐάρεστος ἔνεκα τῆς ὑπεροχῆς. Αἱ μικρόν τι στρογγύλαι πρὸς τὰ κάτω γραμμαὶ τῶν γραμμάτων του, συνενούμεναι πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὅξειας, ὑποσημαίνουσιν ὅτι εἶνε μὲν ὁ ἀνὴρ οὗτος φιλόφρων καὶ φιλοκάγαθος ἐν τῷ οἰκιακῷ αὐτοῦ κύκλῳ, ἀλλ’ ὅτι εἰς τὰς ιδέας αὐτοῦ καὶ τὰς θεωρίας καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς συζητήσεις εἶνε ἀκριβῆς καὶ ἀπότομος, ἔστω καὶ ὃν ἔνεστο ἔχη γνώμην ἐσφαλμένην. Ἡ παχύτης τῶν κεφαλίων γραμμάτων καὶ τῶν ἀκρων τῶν λέξεων, ὡς καὶ τοῦ λ., δεικνύουσιν ὅτι ὁ γράφων, ὥσπερ ἀρετάριος πράγματος τινός, φέρει αὐτὸς εἰς πέρας διὰ δραστηριότητος καὶ ἐνεργητικότητος, ἢ δὲ ἔλλειψις τοῦ ἐνὸς σκέλους τοῦ λ. ὅτι δὲν ἀ-γαπᾷ τὸ περιττόν καὶ ἔκει ὅπου δὲ οὐθαλμὸς ἐσυνεί-θεισε νὰ τὸ βλέπῃ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ ἔλλειψις τέλος τόνου ἀπὸ μιᾶς λέξεως δεικνύει στιγματίαν ἵσως ἀνακρίβειαν, ἀπροσδόκητον εἰς ἀνδρά συνδέοντα τὰ γράμματα λογικῶς μετ’ ἀλ-λήλων.

Τί εἶνε λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος οὗτος; Βεβαίως δὲν εἶνε ἔμπορος· καὶ ἀν ὅτο δὲν θὰ ἦτο κάκιστος, διότι οὐδόλως θὰ συνεφόνει μετὰ τοῦ κονοῦ, καὶ δισκόλως θὰ εὑρισκε τὸν κατάλληλον ἀγοραστήν. Ἄλλ’ οὔτε ἀξιωματικὸς δύναται νὰ εἴνε, διότι ἡ γραφὴ αὐτοῦ δὲν εἶνε ίκανῶς τεταμένη· οὔτε νομικός, διότι τὰ γράμματα εἶνε ίκανῶς με-γάλα, οὔτε καλλιτέχνης, διότι δὲν ἔχει πλοῦτον μορφῶν, καὶ τὰς ὑπαρχούσας δὲ δὲν γράφει καλλι-γραφικῶς. Ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου γραμμάτων τινῶν φαίνεται λόγιος, ἐκ δὲ τοῦ κεφαλαίου Σ., διτι ἔκαμεν ἀκαδημαϊκὰς σπουδάς· ἵσως εἶνε φυσιο-δίφης τις, ιατρός, ἢ συγγραφεὺς πρωτοτύπων ἔρ-γων. Ἐκν ὅμως ἀνήκει εἰς τὴν τελευταίν ταύ-την τάξιν τῶν λοιπῶν, βεβαίως δὲν ἔγραψε μυθι-στορήματα ἢ διηγήματα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιστη-μονικὰς διατριβάς.

Κείμενο Διαβίβασης της τούτης βρ.

Ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε δλῶς διόλου διάφορος! Ζωηρά, νευρώδης, πλήρης κινήσεως. Παρατηρή-σωμεν μόνον τὴν διασταυρούσαν γραμμὴν τοῦ τ. Ὁ γράψας ταύτην μόλις δύναται νὰ καθίσῃ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡσυχος χωρὶς νὰ κινήσῃ χειράς καὶ πόδας. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, διτι διμιλῶν στρέφει πάντοτε ἀνυπομόνως ἐπὶ τῶν δακτύλων του μολυβδοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι ἀντικείμενον, καὶ ὅτι δταν ἀρχισηρή συζήτησιν πρὸς τινα, ἀνίσταται ὅρθιος καὶ βαδίζει διμιλῶν ἄνω καὶ κάτω.

Ἐκ τῆς ἔλλειψις παχειῶν γραμμῶν συμπε-

ραίνομεν, ὅτι θεωρεῖ τὸν βίον λίαν ἐπιπολαίως, ἡ γνώμη δὲ αὕτη ἐνισχύεται ἐκ τῆς ἀδιαλείπτως μεταβαλλομένης διευθύνσεως τῶν λέξεων του. Βεβαίως δὲ ὁ γράφων ἔχει εἰσέτι δυνάμεις πρὸς συνέχειαν τοῦ βίου μὴ καταβληθείσας ὑπὸ τῆς δυ-στυγίας. Παρὰ τὴν δυνάμεις ὅμως ταύτη τοῦ ἀν-δρός οὐδόλως ἀνευρίσκομεν τὸ ἀδρὸν ἢ βίαιον. Δὲν μεταχειρίζεται βεβαίως σκαιάς λέξεις ἢ ὄγκωδεις λόγους, διότι οὐδαμοῦ γράφει γράμματα, ἔχοντα κορυνοειδεῖς ἢ παχειάς γραμμάς, δυνά-μεικής ὅμως νὰ προσδοκῶμεν παρ’ αὐτοῦ παρατη-

ρόσεις αύστηράς, δηκτικάς καὶ εύφυολογίας. Είνε
ἰσχυρότατος εἰς τὰ λογικὰ αὐτοῦ συμπεράσματα
ἀφοῦ γράφει δύο, ἐνίστε δὲ καὶ τρεῖς λέξεις διὰ
μιᾶς μονοκονδυλιάς. Οὐδαμῶς δὲ θὰ διαφύγῃ τὸν
γράψαντα τ' ἀνωτέρω ἀνακριθής τις ἔκφρασις ἢ
έσφαλμένη χρονολογία, οἱ δὲ ἀκούοντες αὐτοῦ διη-
γουμένου ποσῶς δὲν θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην
νὰ τὸν ἐνοχλήσωσι δι' ἑρωτήσεων, ἀλλὰ θὰ ἀ-
κούσωσι τὴν ὅλην διήγησιν λογικῶς καὶ ἐν συνα-
φείᾳ ἐκτυλισσομένην.

'Ο γράψας τ' ἀνωτέρω γράμματα είνε ἐπίσης
ἀνθρωπὸς οὐδεμίαν ἔχων τάσιν πρὸς δοξασίας μυ-
στηριωδῶν πραγμάτων, πρὸς ιδέας ποιητικάς καὶ
ἐν γένει πρὸς πνευματικάς ῥοπάς. "Αλλως είνε
καλοκάγαθος, εὐθυμος καὶ ἔχει διάθεσιν ὀλίγον εὐμε-
τάθλητον. Οἱ τρόποι αὐτοῦ καὶ ἡ συμπεριφορὰ
είνε ἐλαφροί, κομψοί, εὐκίνητοι, ἀκριβεῖς, ὑπο-
χρεωτικοί, πλήρεις ἐνίστε εὐφύίας, ἀλλοτε δὲ προ-
δίδοντες ἀνύπομονοσίαν. Δέν ἀναμιγνύεται εὐχε-
ρῶς εἰς πράγματα δυσχερῆ, καὶ βεβαίως δὲν
συνέγραψε ποτὲ, ἢ τούλαχιστον δὲν ἔγραψε παχὺ
βιβλίον. "Ενεκα ὅμως τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ῥοπῆς
εἰς λογικὰ συμπεράσματα ἀρέσκετοι εἰς ἐπιστημο-
νικὰς συζητήσεις, χάριν αὐτῶν καὶ μόνιον τῶν συζη-
τήσεων χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρηται ἐπὶ τῶν ἔξ αὐτῶν
ἔξαγομένων πορίσμάτων. Είνε λοιπὸν ὁ γράψας
ταῦτα λεπτός τις λόγιος ἀνήρ, δστις συγκρινόμε-
νος μὲ τὸν πρώτον είνε ἡττον ἐπιτήδειος νὰ ὑπερ-
νικήσῃ κωλύματα καὶ καταλάβῃ τὴν προσή-
κουσαν αὐτῷ θέσιν ἐν τῷ ἀγῶνι περὶ ὑπάρξεως.
Πρὸς ταῦτα δὲ προστίθεται ὅτι είνε ἐνδοτικὸς καὶ
εὐμετάπειστος, αἰσθηματίας, καλός πρὸς πάντας
καὶ ἀξιχαράπτος ἐν τῇ συναναστροφῇ, οὐχὶ ὅμως
καὶ τόσῳ ἀνεξάρτητος εἰς τὰς ιδίας σκέψεις· ἐν
γένει δὲ οὐχὶ τόσῳ σημαντικὸς ὅπως δὲ πρώτος.

Ma chère Madame

Γραφὴ ἀγγλική! Ή γνώμη ὅτι οἱ "Ἄγγλοι
ἔχουσι πάντες ὅμοιαν γραφὴν εἴνε τόσον ὅρη ἢ
έσφαλμένη, δσον δὲ ισχυρισμὸς ὅτι είχουσι πάντες
τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Καὶ ἔχουσι μὲν πάντες κοινόν τινα τύπον καὶ
ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν τῇ γραφῇ, ἀνάλογον πρὸς
τὴν ιδίαζουσαν καὶ χαρακτηριστικήν, διάφορον
δὲ τῆς τῶν ἄλλων λαῶν, ἀγγλικὴν φύσιν, ἀλλ'
ὅπως οἱ ἀτομικοὶ χαρακτῆρες διαφέρουσιν ἀπ'
ἄλληλων, οὕτω γραφολογικῶς διαφέρουσι καὶ αἱ
γραφαὶ αὐτῶν, ἤθελεν είνε δὲ δυσχερεῖς νὰ εὔρη-
τις δύο ὅλως ὅμοιας ἀγγλικὸς γραφὴς ὅπως καὶ
δύο ἑλληνικάς ἢ γαλλικάς.

Η γραφὴ λοιπὸν αὐτη, ἡ προερχομένη, ὡς
φαίνεται, ἐκ καρδίας αἰθερίας καὶ διαυγοῦς, ὑπο-
δεικνύει φύσιν ἔντιμον καὶ εἰλικρινῆ, ὑπισθιχωροῦ-
σαν καὶ πρὸ τοῦ μικροτέρου ψεύδους καὶ τῆς
σκοπίμου ἀπάτης. Είνε ἡ γραφὴ ἡρέμου, σώφρο-

νος, πρακτικῆς ἀγγλίδος, ἔχουσης καρδίαν ἀγα-
θὴν καὶ ἀξιαγάπητον, ἀπλῆς δὲ καὶ ἄνευ ἀξιώ-
σεων. Ή κυρία αὕτη, ἐὰν δὲν είνε δεσποινίς,
καίτοι φινομένη ἐκ τῆς γραφῆς της ὡς ἀκριβῆς
καὶ μεμετρημένη γυνή, θὰ δαπανᾷ ὀλίγην κα-
λαϊσθησίαν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της. Ἐπίμονος
είνε τὸ δεικνύει ἡ εὐθυτάτη διεύθυνσις τῶν λέ-
ξεών της. Δὲν είνε ἐπιπόλαιος οὔτε ἐλαφρά, μᾶλ-
λον ὀλίγον τι περισσότερον τοῦ δέοντος ἐχέφρων
καὶ σεμνή, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ λογικοῦ συνδέ-
σμου τῶν γραμμάτων τῆς προσαγορεύεσσας της.

'Ἐκ τοῦ μικρόν τι μειουμένου ὑψους τῶν λέ-
ξεών είκαζομεν, ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ κλίσιν τινὰ πρὸς
τὸ σιωπῆν ἢ ἀποκρύπτειν. Τὸ M αὐτῆς, δεικνύον
διὰ τῶν στρογγυλοτήτων αὐτοῦ τὴν καλοκάγα-
θίαν, μαρτυρεῖ συγχρόνως καὶ τὸ παράστημα, τὰς
ἀριστοκρατικὰς ιδέας καὶ τὸ αὐτοσυνείδητον τῆς
Ἄγγλιδος. Τὸ μικρὸν ἀγκιστρὸν εἰς τὸ M δηλοὶ
ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἔξηρθη ὑπεράνω τῆς γυναι-
κείας εὐαισθησίας. Ή ώραία διάταξις τῶν λέξεων
ἐκφράζει ἡρεμον διαύγειαν τοῦ πνεύματος καὶ
ἐχεφροσύνην. Έν γένει δὲ ἐκ τῆς γραφῆς ταύτης
διαβλέπομεν φύσιν ἡρεμον, καλοκάγαθον καὶ ἐμ-
φορα, πνεῦμα πρακτικόν, δι' οὐ βεβαίως δὲν νο-
οῦμεν τὰς χειρωνακτικὰς ἐργασίας π. χ. τοῦ
μαγειρέου κ τ. λ. Ή φύσις δὲ αὕτη είνε ὅλως
ἔνη τῶν ὄντεροπολήσεων, δὲν διεγείρεται σφο-
δρῶς ὑπὸ τῶν παθῶν, δὲν ἀρέσκεται εἰς τερπνάς,
ζωηράς, ἢ ἐλαφρὰς φλυαρίας, ἀλλὰ δρός καὶ διε-
λεῖ μετὰ ποιας τινος ἡρέμου σοβαρότητος. Είνε
λοιπὸν ἡ γράφουσα μία τῶν γυναικῶν τῶν δια-
τηρουσῶν καὶ κατὰ τοὺς ἡμετέρους πολυκυμάν-
τους χρόνους τὴν ώραίαν καὶ ἀξιοπρεπῆ οἰκου-
ροσύνην τῆς γηραιᾶς Ἄγγλίας, ἐξ ἐκείνων δὲ τῶν
γυναικῶν, ὃν τὴν ἀληθῆ ἀξίαν ἀναγνωρίζομεν
μετὰ μακροχρόνιον γνωριμίαν.

'Ο ἀναγνώστης βεβαίως θὰ παρετήρησεν ὅτι
διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἡς ἐγγράψα-
μεν πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἄνω αὐτογράφων,
ἔλλειψει πλειόνων μορφῶν τῆς γραφῆς τούτων,
δὲν είνε δυνατὸν νὰ γράψῃ τις ἀκριβῆ καὶ τε-
λείων εἰκόνα τοῦ προσώπου, οὔτενος κρίνομεν τὴν
γραφήν. Διὰ τῶν ἄνω παραδειγμάτων ἡθελήσαμεν
μόνον νὰ ὑποσημάνωμεν τὶ ἐγκρύπτεται ἐν τῇ
γραφῇ καὶ τοῖς αὐτογράφοις κατὰ τὰς ἀρχὰς
τῆς γραφολογίας. 'Αφιεμεν λοιπὸν εἰς τὸν ἀνα-
γνώστην νὰ κρίνῃ, ἀν τῶν ἄνω ρηθεόντων πολλὰ
δὲν φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγίστης πιθα-
νότητος. 'Ἐδη δὲ οὔτος δὲν ἀνήκῃ εἰς τοὺς γρά-
φοντας δι' τινὰ τούλαχιστον γράμματα κεχω-
ρισμένα, προτοέπομεν αὐτὸν ὃν κάμη ιδίας
ἔρευνας ἐπὶ τοῦ λέαν ἐνδιαφέροντος τούτου πεδίου,
πρὸς τοῦτο δὲ εὐχόμεθα αὐτῷ μεγίστην ἐπιτυχίαν.

("Ἐπεται συνέχεια).

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ